

Grund af Paafte, men kom atter ind den 4de April, og Rigsdagsſamlingen blev ſluttet, uden at der blev forelagt noget Forſlag om at forlænge den midlertidige Finanslov. Man vil alſaa ſe, at der ſkulde ikke meget til den Gang, for at Bøgeret ſkulde flyde over. At Folketinget vilde have været villigt til at vedtage en midlertidig Bevillingslov, tør jeg nok paafaa, da det var et Spørgsmaal, ſom var behandlet, men Folketingets Wiſje ſit ikke Udtryk i Folketinget, da der ikke kom til at foreligge et Forſlag derom. Derfor er det Ministeriet, der bærer Anſvar, idet det var dets Pligt at fremkomme med Forſlag i ſaa Henſeende. Det viſte ſig ogſaa, at man var villig til at gaa ind paa den tidligere Praksis, ſaa snart der ſiden blev forelagt Forſlag til en midlertidig Bevillingslov; ja, man gif endogſaa ſaa vidt, at man i 1878 var villig til at vedtage en Bevillingslov, hvorefter der regeredes et helt Aar. Forholdet udvilede ſig jo ſiden ſaaledes, at der blev nogen Strid om, hvorledes Indholdet af den midlertidige Lov ſkulde forſtaas, og dette gav Anledning til, at der af Tauber, ſom nu er død, blev ſtillet Endringsforſlag. Men da udtaalte Forſteminſteren, at der ikke en Gang maatte gøres en formel Endring i den ſædvanlige Form, da det kunde drage Følger efter ſig, ſom kunde være ſkæbnevangre, nemlig at man ikke kunde ſaa Lovene vedtaget. Selve Formen af denne Lov var alſaa bleven hellig. Men deſuagtet har man det Særlynd, at den 20de Februar 1885 forelægger Forſteminſteren et Forſlag om en midlertidig Bevillingslov af uſædvanlig Form, og hvad dette ſkulde bruges til, ſik man at ſe ſiden, da Lovforlaget gif ſin Gang gennem Rigsdagen, og det Gang efter Gang blev ændret i Folketinget, i Overenſteemmelse med hvad der tidligere var blevet vedtaget. Uagtet Meningsforſtellen om Lovforlagets Indhold viſte man alſaa fra vor Side at man var villig til at vedtage en midlertidig Bevillingslov. Men Landſtinget fulgte Regeringen, og den 14de Marts 1885 blev den almindelige, ſædvanlige Lov forſtaet i Landſtinget med 41 Stemmer mod 17. Der var dog flere af de ældre Landſtingsmænd af Højre, ſom havde været med fra Frihedens første Dage, der ſtemte imod. — Naar jeg nu herefter ſer paa Punkt 1 af Forlaget, ſom foreligger her, og naar, hvad jeg foruſætter, dets Indhold er en Overenſteemſt mellem de Parter, ſom have ſtillet Forlaget, hvorved det vel maa ſiges, at Ministeriet er Fører paa den ene Side, ſaa kan man vel ogſaa gaa ud fra, at Ministeriet vil reſpektere den Afgørelſe, ſom her

er truffen. Saa kan man jo nok alſaa ſige, at hvis man vil holde, hvad der ſtaar her, ſaa maa Forſteminſteren, hvis Rigsdagen ikke bliver færdig med Finansloven i rette Tid, forelægge Forſlag til en midlertidig Finanslov, ligeſom Højre ogſaa vil vedtage den efter den her foreliggende Form, ſom jeg ikke ſkal indvende noget imod. Naar der alt er Enighed, ſaa behøver man jo imidlertid ikke et ſaadant Forſlag, ſom det her foreliggende, men kan det holde Stik, naar der kommer Strid? Det er Spørgsmaalet. Tiden er jo begrænſet til 2 Maanedere, og der ſiges ikke, hvad der ſkal gøres der ud over. Jeg havde rigtignok troet, at hvis man ſkulde ind paa en Afgørelſe, ſaa vilde man ind paa en Afgørelſe, der affærrer, ſaa vidt det kunde ſte, al Mulighed for at vende tilbage til Proviſoriet. Saa snart der nu opſtaar Strid paa ny, ſaa kan man ſige, at de ſtridende Parter have indfriet deres Lofter hver paa ſin Side, naar de have vedtaget en midlertidig Lov, der er gældende i 2 Maanedere, men der ud over ſtaar ethvert Parti frit, og kan atter ſige nej, og ſaa er man jo atter ude i det samme Rum. Dette er ikke nogen holdbar Afgørelſe af Spørgsmaalet, og denne Afgørelſe vil jeg ikke være med til at træffe. — Hvad det næſte Punkt angaar, ſom vedrører proviſoriſke Love, der ere uſtædte i Henhold til Grundlovens § 25, da ſiges der jo nok, at de ſulle forelægges i det ene Ting, og hvis de ikke blive forkaſtede i dette Ting, da ſulle de ſendes over til det andet Ting ſaa tidligt, at dette kan ſaa Leſlighed til at træffe ſin Afgørelſe med Henlynd til dem. Ja, man kan jo ſige, det er et Fremſtridt, men det er dog et meget lille Fremſtridt, og ikke af ſynderlig Bægt. Hvorfor? Fordi der ſtaar jo her intet om, hvor lang Tid det andet Ting ſkal have til Forkaſtellen. Naar det blot kommer ſaa tidligt til det andet Ting, at det kan foreligge den forretningsmæssige Tid i Tinget, inden det kommer paa Dagsordenen, ſaa maa det være tilſtrækkeligt, ſaa er denne Beſteemmelse opfyldt. — og det behøver jo blot at være et Par Dage før Samlingens Slutning. Proviſoriet kan jo ſaa uſtædtes igen, ſaaledes at det i Virkeligheden ikke vil forſvinde ved dette Forſlag. — Hvad dernæſt det 3dje Punkt angaar, iſølge hvilket de Herrer forbeholde ſig Ret til at komme med Rigsvrets anklage over for Proviſorierne, ſaa vil jeg ſige, at det efter min Formenting er et Udbrud af en Følelſe. Det gaar i den Retning, at de Herrer have en Følelſe af, at man baade uden for denne Sal og viſtnof ogſaa i denne Sal vil ſe ſaaledes paa det,